

Evanghelia aceasta a împărăției

12 februarie 2008

Gili Cârstea

“Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat 24:14).

Bisericele creștine sunt convinse că împlinesc această profecie a Mântuitorului. Ele vor să ducă evanghelia până la marginile pământului. Mai recent, ele constată destulă confuzie în propovăduirea evangheliei și fac eforturi de a unifica disonanțele. Simt nevoia să exprime vestea bună “cu o singură voce,” iar biserica noastră se simte atrasă de acest efort măreț, fiind gata să negocieze o formă finală acceptabilă pentru toți. Este posibil să se ajungă la o asemenea înțelegere, dar evanghelia aceasta sintetică nu este produsul despre care vorbea Mântuitorul.

El S-a exprimat cu claritate, vorbind despre o veste bună “a împărăției.” La care împărăție Se referea El aici? Ce fel de veste bună despre împărăție are nevoie lumea să audă ca să poată avea loc sfârșitul?

Cu o anumită ocazie, un grup de conservatori din poporul ales a dorit să știe când va veni împărăția lui Dumnezeu. Ei credeau că știu ce este cu împărăția. Doreau doar să știe când va fi inaugurată, dacă tot se dădea Mesia acest profet din Nazaret. Nevoia lor cea mai mare era însă o concepție corectă despre împărăție. Așa că Domnul Hristos le-a spus exact ceea ce aveau nevoie presantă să audă: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:20.21).

Domnul Hristos nu dorea să spună că inima omenească este singurul loc ce ar putea fi numit “împărăția lui Dumnezeu.” Departe de așa ceva. Dar într-o lume a păcatului, primul și ultimul bastion care trebuie cucerit și ocupat de împărăția luminii este inima omenească. Locul peste care dorește Dumnezeu să domnească este mintea, locul special creat de El ca o locuință, un loc pentru instalarea Duhului Sfânt. Nu regatul, națiunea, biserica, imperiul sau națiunile unite; planeta aceasta nu va fi niciodată locul împărăției lui Dumnezeu, în starea ei de păcat. Sub jurisdicția nelegiuirii, locul locuinței lui Dumnezeu este sufletul omenesc, inima

aceasta nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea, dar pe care Dumnezeu dorește să o “cunoască.”

Atunci, care este vestea bună a împărăției care trebuie dusă întregii lumi? Este exact ceea ce Pavel numea “taina” lui Dumnezeu, și anume “Hristos în voi.” El privise cu mare atenție la Hristos și reușise să creadă spusele Lui, că tot ce face El este opera Tatălui care locuiește în El. Neprihănirea lui Hristos venea din unirea cu Tatăl, din faptele Duhului care locuia în El și producea sfințenie în mijlocul naturii umane păcătoase. Omenirea a avut șansa să observe ce efecte fenomenale poate produce “legea Ta” atunci când este așezată “în fundul inimii Mele,” o inimă omenească, evident, căci așezarea ei într-o inimă cerească nu ar mira pe nimeni că poate produce neprihănire.

Vestea bună este că Dumnezeu, fără să țină seama de vremile de neștiință, este dispus să realizeze cu oameni păcătoși scopul Său “din veacuri veșnice,” să așeze slava Sa în templul inimii și să le arunce astfel păcatele în fundul mării. Fără să ne facă părtași de natură divină este imposibil să trăim în neprihănire, iar istoria este o demonstrație elocventă despre eșecurile neamului omenesc de a ajunge la sfințenie sub amenințarea iadului sau atrași de străzile de aur. Acum, la sfârșitul timpului, omenirea este invitată să testeze oferta lui Dumnezeu expusă în Hristos. “Înăuntrul vostru” urmează să fie pregătit pentru instalarea Duhului Sfânt, va deveni teritoriul lui Dumnezeu, va fi eliberat de păcat, și cele două naturi se vor uni pentru totdeauna.

Omenirea trebuie să audă vestea bună a acestei împărății, înainte ca sfârșitul să poată avea loc. Esența acestei realități este așezată chiar în inima doctrinei despre sanctuar încredințate acestui popor, iar solia îngerului al treilea este o expunere a neprihănirii lui Hristos, felul în care divinul a fost așezat în trupul omenesc păcătos și a produs sfințenie, slava lui Dumnezeu.

Problema este că poporul în posesia căruia se află taina lui Dumnezeu despre împărăție nu mai crede în doctrina lui fundamentală despre sanctuar, că inima este un templu și că există o zi a ștergerii păcatului. Ca să-și poată îndeplini misiunea de a duce vestea bună despre această împărăție în toată lumea, ei trebuie mai întâi să capete “credința lui Isus,” pe care deocamdată nu o au. Din această cauză Dumnezeu ne-a trimis “o foarte prețioasă solie” despre neprihănirea lui Hristos, lumină ce deschide calea consacrată spre desăvârșirea creștină și spre „taina lui Dumnezeu,, care așteaptă să se încheie.
